

Arrest

nr. 293 124 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2023 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juli 2021 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van zijn Belgische partner.

1.2. Op 13 januari 2022 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2021 werd ingediend door:

Naam: K. M.

Voorna(a)m(en): D.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum; [...]

Geboorteplaats: Kinshasa R.R.: [...]

Verblijvende te: [...], 66 9300 AALST

ALIAS: K., M. (°[...]), K. M. (°[...]), S.Y., M. (°[...]), M. D. (°[...])

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijf van betrokkene dient echter geweigerd te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1,2°- wet 15.12.1980).

Er moet namelijk vastgesteld worden dat betrokkene zich in België schuldig heeft gemaakt aan volgende feiten:

Op 20.04.2004 werd betrokkene veroordeeld door de Politie rechtbank te Brussel voor onopzettelijke slagen en verwondingen. Op 22.05.2014 werd betrokkene door de Politie rechtbank te Brussel veroordeeld tot 3 maanden gevangenisstraf voor sturen tijdens verval. Op 14.12.2017 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete, voor feiten van oplichting, en het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden, en bendevoorming. Op 14.02.2018 werd betrokkene opnieuw door de Politie rechtbank te Brussel bij verstek veroordeeld voor de vier volgende feiten: sturen tijdens verval, sturen zonder onderzoek, geen houder geldig rijbewijs (herhaling) en politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: rood licht.

Verder blijkt betrokkene met volgende PV's in het ANG voor te komen:

BR.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen

TU.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen

ME.[...] Schriftvervalsing

TU.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen

GE.[...] Oplichting zonder internet

NI.[...] Oplichting zonder internet

NI.[...] Gebruik van valse en vervalste geschriften

NI.[...] Aanmatiging - andere

BR.[...] Zware diefstal

TU.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen

BR.[...] Weerspelligheid

TU.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen

TU.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen

BR.[...] Opzettelijke slagen en/of verwondingen

GE.[...] Oplichting (old)

BR.[...] Schriftvervalsing.

BR.[...] Oplichting (old)

BR. [...] Schriftvervalsing

Gelet op het feit dat betrokkene reeds meermaals definitief veroordeeld werd in België geeft blijk van een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Uit nazicht in het ANG blijkt verder dat betrokkene bovendien na zijn veroordeling in 2018 reeds opnieuw recentelijk in aanraking is gekomen met de politie/het gerecht. Wat het onderzoek met betrekking tot dit laatste PV inhoudt, is heden nog niet duidelijk. Toch houdt de vermelding van nieuwe PV's in het ANG op naam van betrokkene wel een indicatie in dat hij zijn verleden nog steeds niet de rug toekeerde. Dat er tussen 2016 en 2018 geen PV's voorkomen in het ANG valt niet toe te schrijven aan betrokkene en dat hij zich zou herpakt hebben. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene een gevangenisstraf in Duitsland uitzat in de période van 11.08.2016 tot 12.02.2018. Wat de Duitse veroordeling exact inhoudt en wat betrokkene's aandeel bij de feiten aldaar is geweest, is tot op heden niet duidelijk. Ook betrokkene zelf verschaft hieromtrent geen duidelijkheid. Wat wel reeds kan blijken uit het dossier is dat het ook om feiten van fraude en vervalsing van documenten gaat. In mei 2018 is betrokkene voor het eerst terug in België opgedoken. Vervolgens is hij aangehouden geweest op 24.01.2019 voor de uitvoering van de straffen die hem in 2014 en 2017 werden opgelegd, en werd hij opgesloten in de gevangenis te Sint-Gillis van 25.01.2019 tot 03.04.2019. Op dat moment werd hij immers in strafonderbreking geplaatst met oog op de activatie van elektronisch toezicht voor de verdere strafuitvoering. Op 27.07.2019 werd hij van zijn enkelband ontdaan en werd betrokkene voorlopig in vrijheid gesteld. In elk geval is duidelijk dat het dus vooral straf te noemen is dat betrokkene desondanks in 2018 en 2019 alweer in het ANG voorkomt, en in 2018 reeds opnieuw veroordeeld werd. Referentiepersoon is geboren in 2004. Betrokkene heeft ook nog andere in het Rijk verblijvend kinderen, met name K.A. M. R. Dj (RR: [...]) van Congolese nationaliteit en K. N. (RR: [...]), K. E. ([...]) en K. S. (RR: [...]), alien van Franse nationaliteit. In hoeverre betrokkene met dit kindje nog contact heeft, is niet duidelijk. In elk geval kan vastgesteld worden dat het leeuwendeel van de PV's op betrokkene's naam en veroordelingen dateren van na de geboorte van beide kinderen. Klaarblijkelijk zijn betrokkene's kinderen geen afdoende motivatie om het rechte pad te bewandelen.

Op basis van al het voorgaande kan dus geconcludeerd worden dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, en dat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden.

Krachtens artikel 43, § 2 van de wet van 15.12.1980 houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. In het dossier is er een medisch attest op naam van betrokkene dd 30.06.2021 betreffende hypertensie voor de période vanaf 2010 tot 2016. Een tweede attest van het Centre Médical Spécialisé dd 02.07.2021 waaruit zou moeten blijken dat hij een gespecialiseerde en pluridisciplinaire behandeling had in de jaren 2017, 2018 en 2019, dit attest is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoets worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Bovendien was betrokkene in de période vanaf 11.08.2016 tot 12.02.2018 gedetineerd in Duitsland. De geloofwaardigheid van dit attest wordt dan ook aangetast. Voor wat de duur van het verblijf in het Rijk betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene voor het eerst is opgedoken in België in 1998, en dit onder zijn alias K. M.. Betrokkene heeft in het verleden allerhande aanvragen ingediend (asiel regularisatieaanvragen, aanvragen gezinshereniging, ...). Betrokkene heeft enkele keren het verblijfsrecht verkregen (bvb regularisatie in 2002, gezinshereniging in 2014). Telkens is hij het verkregen verblijfsrecht verloren. De ene keer omdat hij zich naar Denemarken had begeven en zijn tijdelijke verblijfsvergunning verstreken was. Gedurende zijn verblijf in Denemarken werd betrokkene op 11.07.2003 veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf wegens oplichting, valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken. Betrokkene maakte ten gevolge daarvan het voorwerp uit van een Deens inreisverbod van 5 jaar en een SIS-seining met referentienummer [...] tot 16.12.2006. Het verblijfsrecht dat hij in 2014 bekam, heeft betrokkene verloren omdat hij te lang het Rijk had verlaten door een

detentie in Duitsland (cfr. infra). Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene de période waarin hij in België of elders in de Schengenzone (al dan niet legaal) verbleef, aangewend heeft om zich te integreren in de westerse maatschappij en iets van zijn leven te maken.

Betrokkene verliet het land van herkomst voor het eerst in 1998, met andere woorden 22 jaar geleden. In 2007 werd hij gerepatriëerd waarna hij in 2009 opnieuw in het Rijk opdook. Zelfs als we, in het voordeel van betrokkene rekening zouden houden met 22 jaren waarin hij in België - en andere EU-landen - een mate van integratie zou hebben opgebouwd, dient opgemerkt te worden dat het bovendien niet gaat om jaren van ononderbroken en regelmatig verblijf gelet op zijn repatriëring in 2007, het gegeven dat hij klaarblijkelijk ook op eigen initiatief is weggetrokken uit België (cfr. vertrek naar Denemarken) en gelet op de verscheidene périodes van detentie, en dit in reeds minstens drie Schengenlanden. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf noch aan verblijfsrecht waar een einde aan diende gesteld te worden. Het is dus duidelijk dat de duur van het verblijf, en de mate van integratie en verbondenheid met België (of bij uitbreiding de Schengenzone) niet kan opwegen tegen de 32 jaar die betrokkene in het land van herkomst verbleven heeft. Temeer nu blijkt dat betrokkene naast de veroordelingen in België, zoals eerder gesteld ook in Denemarken en Duitsland veroordeeld geweest is. Voor wat de bindingen met het land van herkomst betreft dient opgemerkt te worden dat uit het dossier blijkt dat hij betrokkene nog familieleden in Congo wonen heeft, waaronder een dochter, K. G. (°[...]) en een zus K. G.. Daarnaast is het redelijk te veronderstellen dat betrokkene ook nog kennissen heeft in het land van herkomst verblijven waar hij op kan terugvallen en dat hij de taal/talen nog machtig is. Betrokkene is immers in Congo opgegroeid, heeft er het grootste deel van zijn leven verbleven alsook tussentijds nog enkele jaren (cfr. repatriëring in 2007). Ook reisde hij na het verkrijgen van het verblijfsrecht in 2014 ook nog meermaals over en weer (cfr. paspoort). De duur van het verblijf van betrokkene is uiteraard slechts relevant voor zover zij op enige integratie in het Rijk zou kunnen duiden waardoor huidige beslissing disproportioneel zou blijken. Het loutere feit dat betrokkene inmiddels reeds enige tijd zijn land van herkomst verlaten heeft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, die sterker zouden zijn dan de banden met het land van herkomst waar hij het overgrote deel van zijn leven heeft doorgebracht, waar hij heeft gestudeerd, waar hij o.a. gewerkt heeft als handelaar in elektronische apparatuur (cfr. asielrelaas dd. 08.01.1999), en waarvan hij nog steeds de nationaliteit draagt. Enige sociale of culturele integratie (in België maar evenmin elders in de EU), kan verder ook geenszins blijken uit het dossier gelet op de gepleegde feiten en de opgelopen veroordelingen. In 2014 kreeg betrokkene een tweede kans door het verblijfsrecht toe te staan gelet op zijn gezinssituatie. Het is des te schrijnender dat betrokkene desondanks toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Er zitten geen stukken in het dossier die van het tegendeel kunnen overtuigen.

Voor wat het economische luik betreft: in het dossier werden werkbeloftes van Losange Vision SRL en PRO-LM voor betrokkene voorgelegd, deze houden echter niet veel in. Betrokkene heeft hier gewerkt na zijn detentie in Duitsland, kort nadien zat hij opnieuw in detentie en onder elektronisch toezicht. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in België drie beperkte périodes, en bovendien niet ononderbroken, tewerkgesteld is geweest, met name van 05.05.2018 tot 06.10.2018 en van 14.06.2019 tot 17.08.2019. En van 09.09.2021 tot 15.09.2021. De tewerstelling lijkt niet plaats te vinden in de bedrijven die een werkbepoefte opstelden. Uit niets kan blijken dat betrokkene inging op deze bepoeftes. Enkele maanden tewerkstelling kunnen bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven of diepgewortelde integratie worden beschouwd. Er is dus ook geen sprake van een economische integratie die een beletsel zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Bij gebrek aan contraindicaties dient bovendien geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. Verder lijkt er ook naar veiligheid toe voor betrokkene geen enkel beletsel te zijn om de draad in het land van herkomst terug op te pikken of er een nieuwe start te kunnen nemen. Betrokkenes asielaanvraag werd onderzocht, doch geweigerd. Hij bleek geen gevaar te lopen in het land van herkomst. Toen betrokkene in 2009 terugkwam uit Congo vroeg hij een regularisatie aan, en geen asiel. Daarmee is het redelijk te stellen dat, voor zover betrokkene voorheen wel degelijk het gevoel zou gehad hebben enig gevaar te lopen, dat bij zijn terugkomst in 2009 ook niet meer het geval was. Voor wat de gezinssituatie betreft: betrokkene heeft vier in het Rijk verblijvende kinderen, meer bepaald K. N. (RR: [...]), K. E. ([...]) en K. S. (RR: [...]), allen van Franse nationaliteit en K. A. M. R. Dj (RR: [...]) van Congolese nationaliteit. Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene sinds 20.04.2006 niet meer gezamenlijk gevestigd is met voormelde kinderen met Franse nationaliteit, en hij met het kindje van

Congolese nationaliteit volgens het Rijksregister en tot aan het voorstel ambtelijke schrapping dd. 01.07.2016 slechts één maand gezamenlijk gevestigd is geweest. In hoeverre hij heden met voormelde kinderen nog contacten onderhoudt, is niet duidelijk. Betrokkene legt zelf ook geen stukken voor daaromtrent. Betrokkene is sinds 03.04.2020, het moment dat hij in strafonderbreking werd geplaatst, terug gezamenlijk gevestigd met zijn Belgische wettelijk samenwonende partner P. E. E. (RR: [...]) en referentiepersoon. Echter, het feit dat betrokkene heden in België terug samenwoont met partner en kind, kan niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Er dient daarenboven vastgesteld te worden dat het stichten van een gezin klaarblijkelijk geen kentering in betrokkenes gedrag heeft kunnen teweegbrengen. (cfr. veroordelingen en PV's die blijken uit het ANG). Betrokkenes kinderen, waaronder referentiepersoon, zijn alien geboren in de période van 2001 tot 2006. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België (én andere Europese landen) klaarblijkelijk alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover referentiepersoon en zijn andere kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Het stichten van een gezin doet geen afbreuk aan het gegeven dat betrokkene strafbare feiten heeft gepleegd en er sprake is van recidive over een lange période. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Niettegenstaande betrokkene inderdaad inmiddels opnieuw in België verblijft en hij hier een minderjarig kind heeft met Belgische nationaliteit, dan nog blijken uit het dossier alvast geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Betrokkene heeft bijvoorbeeld ook in Denemarken en Duitsland verbleven. Verder, het feit dat de wettelijk samenwonende partner en/of referentiepersoon niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Mevr. P. E. heeft Congolese roots, niets sluit uit dat ook mevrouw nog kennissen heeft in het land van origine, en dat zij een - desgevallend tijdelijke - verhuis naar Congo zou zien zitten. Indien er gekozen wordt om betrokkene te volgen, kan het kind zijn onderwijs aldaar verderzetten. Voor zover deze mensen dit willen kunnen ze er uiteraard evengoed voor kiezen dat mevrouw en het kind verder in België verblijven en mijnheer zijn vaderschap uitoefent op afstand, zoals tijdens voormelde detenties ook moet zijn gebeurd, gebruik makend van moderne communicatiemiddelen en briefwisseling, en desgevallend regelmatige bezoeken in te plannen dat de moeder met het kind op bezoek komt bij meneer en/of omgekeerd. De schending van artikel 8 EVRM kan verder ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid. Betrokkenes Al dient gesupprimeerd te worden.

De overige voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel : Schending van artikel 43 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout.

1.1.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker in de periode 2004 – 2018 driemaal maal werd veroordeeld door de politierechtbank te Brussel een éénmaal door de correctionele rechtbank te Brussel en daarnaast met een aantal PV's in het ANG zou voorkomen.

Verzoeker zou dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid hebben waardoor niet zou uit te sluiten zijn dat hij in de toekomst dergelijk gedrag zou herhalen.

Het feit dat verzoeker na zijn laatste veroordeling in 2018 nog zou voorkomen in verschillende PV's zou bovendien een indicatie zijn dat verzoeker zijn verleden nog niet de rug heeft toegekeerd.

Tenslotte zou verzoeker in de periode augustus 2016 – februari 2018 in Duitsland een gevangenisstraf hebben uitgezeten en ook in 2019 enkele oude straffen in België hebben uitgezeten.

De verblijfsaanvraag van verzoeker wordt op grond van artikel 43 Vw. dan ook geweigerd.

1.2.

Dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt :

“ Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

Dat verzoeker wil verwijzen naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”.

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271 .

1.3.

Dat verzoeker in eerste instantie wil opmerken dat hij zich ten zeerste bewust is van het feit dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt, waarvan hij ook oprecht spijt heeft, doch hij wel degelijk zijn leven een andere wending heeft gegeven en hij dan ook geenszins een gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

Dat verweerder echter geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar de exacte feiten waarop hij zijn beslissing steunt, noch naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar correctionele veroordelingen van verzoeker in 2017 en de veroordelingen door de politierechtbank in 2004, 2014 en 2018 (welke overigens van een volledig andere aard zijn), zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek naar het actuele gedrag van verzoeker, op zich geen indicatie zijn voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst "opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag" en dus een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)³ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare orde kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijke orde.

Opdat een gevaar voor openbare orde kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de veroordelingen van verzoeker zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren.

Dat uit de veroordelingen van verzoeker duidelijk blijkt dat hij sedert 2018 (overigens voor feiten welke dateren van lang hiervoor) niet meer veroordeeld werd voor criminele feiten en verzoeker bijgevolg geen actueel gevaar meer uitmaakt voor de openbare orde.

De enige correctionele veroordeling dateert immers van 14 december 2017 en werd uitgesproken door de correctionele rechtbank te Brussel, die een zeer grote achterstand heeft, zodat het feit betrof welke zich lang tevoren hebben voorgedaan.

De veroordelingen door de politierechtbank zijn van een geheel ander kaliber en de twee laatsten hebben betrekking op overtredingen van het wegverkeer, welke niet van die aard zijn om te besluiten dat verzoeker op dit ogenblik een gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod certe non.

Tenslotte is er sprake van een aantal PV's in het ANG waarin de naam van verzoeker zou voorkomen.

Echter schept verweerder helemaal geen duidelijkheid omtrent de redenen waarom de naam van verzoeker in de PV's werden opgenomen, zodat er geen enkel bewijs voorhanden is dat verzoeker strafbare feiten zou hebben gepleegd. Mogelijks was verzoeker louter getuige of aangever en had hij bijgevolg verder niks te maken met de inhoud van de PV's.

Bovendien werd verzoeker geenszins veroordeeld voor feiten uit deze PV's, zodat deze mogelijks werden geseponeerd wegens bv. lasterlijke aangifte, gebrek aan bewijs, enz.

Dat het dan ook geenszins correct is om op basis van nietszeggende informatie, waarvan verweerder het fijne niet weet, te besluiten dat verzoeker zijn verleden niet de rug zou hebben toegekeerd.

Dat er bijgevolg sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, evenals van een schending van artikel 43, §1, 2° Vw.

1.4.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien in casu verweerder geenszins aan de hand van een grondige en plausibele motivering heeft aangetoond dat verzoekers gedrag actueel nog een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde en zich bovendien steunt op PV's waarover hij niets meer weet, behalve dat verzoeker hierin om god weet welke reden vermeld werd, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de algemene motiveringsplicht.

Door geen nader onderzoek te voeren naar het huidige gedrag van verzoeker en zich te beroepen op feiten welke dateren van jaren geleden, heeft verweerder ook nagelaten op een zorgvuldige wijze het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht, naast de schending van artikel 42, §1, 2° Vw. dat in casu geenszins kan worden ingeroepen nu er in hoofdte van verzoeker geenszins een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

1.5.

Conform artikel 43 Vw. dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van herkomst.

Dat m.b.t. de duur van het verblijf van verzoeker in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker voor het eerst is opgedoken in 1998 en hij gedurende bepaalde periodes verblijfsrecht had, dat hij telkens opnieuw kwijtspeelde.

Bijgevolg verblijft verzoeker sedert 1998 met enkele tussenpozes in België, wat dus maar liefst reeds 25 jaar is.

Bovendien drukt de duur van het verblijf van verzoeker in grote mate zijn integratie uit.

Het feit dat verzoeker in een ver verleden criminele feiten heeft gepleegd, impliceert geenszins dat verzoeker niet zou geïntegreerd zijn. Integendeel, de gevangenissen zitten vol met Belgen die criminele feiten hebben gepleegd. Van hen kan ook niet beweerd worden dat zij niet zouden geïntegreerd zijn.

Ook het feit dat verzoeker 32 jaar lang in Congo verbleef, hij meermaals heen en weer naar Congo reisde, en aldaar familieleden heeft, doet niets af van het feit dat verzoeker reeds – met een aantal korte onderbrekingen – 25 jaar in België verblijft en alhier geïntegreerd is.

Door een dergelijk lang verblijf, in combinatie met het feit dat zijn kinderen alhier verblijven en jongste de Belgische nationaliteit heeft, is verzoeker uiteraard volledig geïntegreerd in de samenleving.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet alleen foutief gemotiveerd is, doch tevens disproportioneel en onredelijk is.

1.6.

Verder werpt de bestreden beslissing op dat verzoeker vier in België verblijvende kinderen heeft, waarvan drie de Franse nationaliteit zouden hebben en één kind de Congolese nationaliteit, terwijl verder in de bestreden gesteld wordt dat verzoeker één kind zou hebben met de Belgische nationaliteit.

Dat het dan ook duidelijk is dat verweerder het dossier van verzoeker niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

Dat het jongste kind van verzoeker wel degelijk de Belgische nationaliteit heeft en samen met verzoeker en de referentiepersoon woont.

Bovendien stelt de bestreden beslissing dat het niet duidelijk is of verzoeker nog contacten onderhoudt met zijn kinderen, terwijl verzoeker met zijn jongste kind samenwoont en met zijn andere kinderen zeer regelmatig contact heeft.

Dat ook een dergelijke motivatie aantoont dat verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet vergewist heeft van de actuele persoonlijke situatie van verzoeker en dan ook niet op een zorgvuldige manier is tewerk gegaan.

Indien het vormen van een gezin, minstens het contact met zijn kinderen, een belangrijke factor waren bij het onderzoek van het toekennen van een verblijfsrecht aan verzoeker, diende verweerder verzoeker minstens uit te nodigen hieromtrent meer duidelijkheid te scheppen en/of documenten hierover voor te leggen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel, nu een volledig verkeerde gezinssituatie van verzoeker en zijn kinderen wordt geschetst.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

1.7.

Dat verweerder opwerpt dat verzoeker een gezin gesticht heeft, doch het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt zou zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat het Hof van Justitie in het arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16, nochtans het volgende heeft bepaald :

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, in casu tussen de verzoeker en zijn Belgische minderjarige kinderen teneinde na te gaan of deze Belgische minderjarige kinderen zouden kunnen gedwongen worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).

Het Hof heeft in het arrest K.A. een aantal overwegingen opgenomen die betrekking hebben op (de omvang van) het afhankelijkheidsonderzoek dat moet worden verricht wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, pt. 70-76). Samengevat komt de redenering van het Hof op het volgende neer:

- Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen;
- Er moet tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd;
- Bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding met de minderjarige Unieburger sprake is, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van de kind berust bij de ouder die een derdelander is;
- Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind;
- Dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven, maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouderderdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is;
- Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is;
- Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

1.8.

Het HvJ spreekt zich in zijn arrest van 5 mei 2022 (C-451/19 en C-532/19) vervolgens zich verder uit over de concrete invulling van die afhankelijkheidsverhouding. (Het bouwt hiermee voort op zijn K.A.-rechtspraak (HvJ 8 mei 2018, K.A., nr. C-82/16).)

Het HvJ oordeelt in dit arrest dat tussen ouders en hun kinderen een weerlegbaar vermoeden van een afhankelijkheidsverhouding geldt. Dit is zo wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen. Dit geldt ongeacht het feit dat de andere ouder, als onderdaan van die lidstaat, een onvoorwaardelijk recht heeft om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven, aldus het Hof.

Dat verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing heeft rekening gehouden met deze recente rechtspraak van het HvJ.

Immers verweerder stelt volledig onterecht dat uit het dossier geen hinderpalen zouden blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten.

Het Belgisch minderjarig kind van verzoeker en zijn Belgische partner moeten maar vrijwillig meegaan naar de DR Congo, waar het kind zijn onderwijs zou kunnen verderzetten.

Het gezin van verzoeker zou er ook voor kunnen kiezen dat verzoeker alleen naar de DR Congo afreist en zij via moderne communicatiemiddelen en briefwisseling contact houden.

Dat verzoeker samenwoont met zijn kind en partner en het Hof van Justitie dan ook geoordeeld heeft dat er een weerlegbaar vermoeden van een afhankelijkheidsverhouding geldt.

In casu staat het vast dat verzoeker en zijn partner als ouders het gezag over hun kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dagelijks delen, zodat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind.

Dat de bestreden beslissing dan ook op dit punt foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is en verzoeker zonder problemen naar de DR Congo kan terugkeren.

Dat verweerder immers geenszins heeft gemotiveerd waarom het belang van het kind niet primeert en heeft geenszins gemotiveerd waarom in casu geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind, waarvan het HvJ oordeelde dat sowieso steeds sprake is afhankelijkheidsrelatie indien de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen (wat in casu het geval is).

Verweerder heeft nagelaten het vermoeden van afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en minderjarig kind op een afdoende manier te weerleggen en alle neergelegde bewijsstukken in de beslissing weer te geven en te weerleggen.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

1.9.

Tenslotte heeft verweerder eveneens nagelaten, in het licht van artikel 40bis, Vw. juncto het Unierecht, het bestaan van een eventuele afhankelijkheid tussen de verzoeker en zijn levenspartner op een zorgvuldige wijze te onderzoeken.

In tegenstelling met de motivatie van verweerder speelt verzoeker wel degelijk een grote rol in het leven van zijn levenspartner.

Verzoekers bieden elkaar steun en liefde. De aanwezigheid van verzoeker is ook belangrijk nu zijn levenspartner hoogzwanger is (cf. verklaring mevrouw N. dd. 13.04.2022 en verklaring mevrouw B. V., moeder van mevrouw E. N., dd. 8.03.2022).

Bovendien, indien verzoeker, die in België aan de slag is, dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zal hij in België niet mede kunnen instaan voor het gezinsinkomen waardoor ook de betaling van occasionele bezoeken, die geld kosten, geen evidentie zal zijn.

Dat evenwel de aanwezigheid van verzoeker dan ook een absolute noodzaak is (zowel psychisch, emotioneel als financieel) en er dan ook eveneens sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn levenspartner.

Dat verweerder met al deze gegevens geen rekening heeft gehouden en dan ook van foutieve veronderstellingen is uitgegaan en het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen, zodat deze dient vernietigd te worden.

1.10.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 43 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985). Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Belgische wettelijke samenwonende partner. De bestreden beslissing weigert het verblijfsrecht op basis van artikel 43, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

[...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekers verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde en door zijn persoonlijk gedrag, en dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving.

Verzoeker stelt daartegenover dat de verwerende partij onterecht verwijst naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet als motivering van de bestreden beslissing. Hij stelt dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Hij betoogt dat de bestreden beslissing verwijst naar een eenmalige correctionele veroordeling in 2017 en dat de andere veroordelingen door de politierechtbank in 2004, 2014 en 2018 een andere aard hebben, zodat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar verzoekers persoonlijk gedrag en het actueel karakter van het vermeende gevaar voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde omwille van de volgende redenen:

- verzoeker werd op 20 april 2004 veroordeeld door de Politierechtbank te Brussel voor onopzettelijke slagen en verwondingen;

- op 22 mei 2014 werd verzoeker door de Politierechtbank te Brussel veroordeeld tot 3 maanden gevangenisstraf voor sturen tijdens verval;
- op 14 december 2017 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete, voor feiten van oplichting, en het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden, en bendevoorming;
- op 14 februari 2018 werd verzoeker opnieuw door de Politierechtbank te Brussel bij verstek veroordeeld voor de vier volgende feiten: sturen tijdens verval, sturen zonder onderzoek, geen houder geldig rijbewijs (herhaling) en politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: rood licht;
- daarnaast komen met betrekking tot verzoeker volgende PV's in het ANG voor:
 - BR.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen;
 - TU.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen;
 - ME.[...] Schriftvervalsing;
 - TU.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen;
 - GE.[...] Oplichting zonder internet;
 - NI.[...] Oplichting zonderinternet;
 - NI.[...] Gebruik van valse en vervalste geschriften;
 - NI.[...] Aanmatiging – andere;
 - BR.[...] Zware diefstal;
 - TU.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen;
 - BR.[...] Weerspannigheid;
 - TU.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen;
 - TU.[...] Geen misdrijf: betekening verval recht sturen;
 - BR.[...] Opzettelijke slagen en/of verwondingen;
 - GE.[...] Oplichting (old);
 - BR.[...] Schriftvervalsing;
 - BR.[...] Oplichting (old);
 - BR. [...] Schriftvervalsing.

Op grond van deze feitelijke elementen besluit de verwerende partij dat verzoeker blijk geeft van een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid en dat niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker na zijn veroordeling in 2018 opnieuw in aanraking is gekomen met de politie/het gerecht. Hoewel nog niet duidelijk is wat het onderzoek met betrekking tot dit laatste PV inhoudt, houdt de vermelding van nieuwe PV's in het ANG op naam van betrokkene een indicatie in dat hij zijn verleden nog steeds niet de rug toekeerde. Daarnaast wordt gemotiveerd dat het feit dat er tussen 2016 en 2018 geen PV's voorkomen in het ANG niet toe te schrijven valt aan betrokkene en dat hij zich zou herpakt hebben. Uit het dossier blijkt immers dat verzoeker in die periode een gevangenisstraf uitzat in Duitsland. Op grond van deze vaststellingen besluit de verwerende partij dat uit verzoekers gedrag degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, en dat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, zodat overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd wordt. Terecht wijst de verwerende partij er daarbij op dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is en dat de actuele bedreiging kan worden vastgesteld wanneer de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Gelet op de in bestreden beslissing vermelde feiten, is het besluit dat uit het persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele bedreiging voor de openbare orde blijkt, niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoeker aanvoert dat hij sedert 2018 niet meer werd veroordeeld, merkt de Raad op dat hiermee niet wordt aangetoond dat op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat verzoeker de neiging vertoont om strafbare feiten te blijven plegen. Ook het feit dat drie van de vier veroordelingen door de politierechtbank werden uitgesproken en niet door de correctionele rechtbank, houdt niet in dat hier geen rekening mee zou worden gehouden.

Voorts ziet de Raad niet in hoe het feit dat de twee meest recente veroordelingen door de politierechtbank ernstige verkeersdelicten (waaronder sturen tijdens verval van het recht om te sturen) betreffen, geen betrekking heeft op de openbare orde, in het bijzonder de veiligheid van derden. Waar verzoeker aanvoert dat er geen duidelijkheid is omtrent de redenen van de laatste PV's die werden opgesteld met betrekking tot verzoeker, merkt de Raad op de bestreden beslissing enkel motiveert dat, nadat verzoeker tussen 2016 en 2018 een gevangenisstraf uitzat in Duitsland in verband met fraude en valse documenten, zijn naam in 2018 en 2019 opnieuw verschijnt in het ANG in verband met nieuwe feiten. Verzoeker geeft zelf geen enkele toelichting of verklaring omtrent de feiten die tot deze pv's hebben geleid en beperkt zich tot het opwerpen van enkele vage hypothesen en de algemene verklaring dat de feiten niet definitief zijn vastgesteld. Daarbij moet worden opgemerkt dat de motieven van de bestreden beslissing een geheel vormen en dat de verwijzing naar de meest recente pv's slechts ondersteunen dat verzoeker de neiging vertoont zijn gedrag in de toekomst verder te zetten. Met zijn betoog weerlegt verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet. Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij aanvoert dat de feiten dat het kwalificeren van zijn persoonlijk gedrag overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet als een mogelijk gevaar voor de openbare orde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

2.1.3. De verwerende partij is, zoals dat wordt vereist door artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet nagegaan wat de gevolgen zijn van de bestreden beslissing voor de verzoeker, gelet op zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zij stelt daarbij het volgende vast:

“Krachtens artikel 43, § 2 van de wet van 15.12.1980 houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. In het dossier is er een medisch attest op naam van betrokkene dd 30.06.2021 betreffende hypertensie voor de période vanaf 2010 tot 2016. Een tweede attest van het Centre Médical Spécialisé dd 02.07.2021 waaruit zou moeten blijken dat hij een gespecialiseerde en pluridisciplinaire behandeling had in de jaren 2017, 2018 en 2019, dit attest is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijke en waarachtigheid. Bovendien was betrokkene in de période vanaf 11.08.2016 tot 12.02.2018 gedetineerd in Duitsland. De geloofwaardigheid van dit attest wordt dan ook aangetast. Voor wat de duur van het verblijf in het Rijk betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene voor het eerst is opgedoken in België in 1998, en dit onder zijn alias K. M.. Betrokkene heeft in het verleden allerhande aanvragen ingediend (asiel regularisatieaanvragen, aanvragen gezinshereniging, ...). Betrokkene heeft enkele keren het verblijfsrecht verkregen (bvb regularisatie in 2002, gezinshereniging in 2014). Telkens is hij het verkregen verblijfsrecht verloren. De ene keer omdat hij zich naar Denemarken had begeven en zijn tijdelijke verblijfsvergunning verstreken was. Gedurende zijn verblijf in Denemarken werd betrokkene op 11.07.2003 veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf wegens oplichting, valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken. Betrokkene maakte ten gevolge daarvan het voorwerp uit van een Deens inreisverbod van 5 jaar en een SIS-seining met referentienummer [...] tot 16.12.2006. Het verblijfsrecht dat hij in 2014 bekam, heeft betrokkene verloren omdat hij te lang het Rijk had verlaten door een detentie in Duitsland (cfr. infra). Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene de période waarin hij in België of elders in de Schengenzone (al dan niet legaal) verbleef, aangewend heeft om zich te integreren in de westerse maatschappij en iets van zijn leven te maken.

Betrokkene verliet het land van herkomst voor het eerst in 1998, met andere woorden 22 jaar geleden. In 2007 werd hij gerepatriëerd waarna hij in 2009 opnieuw in het Rijk opdook. Zelfs als we, in het voordeel van betrokkene rekening zouden houden met 22 jaren waarin hij in België - en andere EU-landen - een mate van integratie zou hebben opgebouwd, dient opgemerkt te worden dat het bovendien niet gaat om jaren van ononderbroken en regelmatig verblijf gelet op zijn repatriëring in 2007, het gegeven dat hij klaarblijkelijk ook op eigen initiatief is weggetrokken uit België (cfr. vertrek naar Denemarken) en gelet op de verscheidene périodes van detentie, en dit in reeds minstens drie Schengenlanden.

Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf noch aan verblijfsrecht waar een einde aan diende gesteld te worden. Het is dus duidelijk dat de duur van het verblijf, en de mate van integratie en verbondenheid met België (of bij uitbreiding de Schengenzone) niet kan opwegen tegen de 32 jaar die betrokkene in het land van herkomst verbleven heeft. Temeer nu blijkt dat betrokkene naast de veroordelingen in België, zoals eerder gesteld ook in Denemarken en Duitsland veroordeeld geweest is. Voor wat de bindingen met het land van herkomst betreft dient opgemerkt te worden dat uit het dossier blijkt dat hij betrokkene nog familieleden in Congo wonen heeft, waaronder een dochter, K. G. (°[...]) en

een zus K. G.. Daarnaast is het redelijk te veronderstellen dat betrokkene ook nog kennissen heeft in het land van herkomst verblijven waar hij op kan terugvallen en dat hij de taal/talen nog machtig is. Betrokkene is immers in Congo opgegroeid, heeft er het grootste deel van zijn leven verbleven alsook tussentijds nog enkele jaren (cfr. repatriëring in 2007). Ook reisde hij na het verkrijgen van het verblijfsrecht in 2014 ook nog meermaals over en weer (cfr. paspoort). De duur van het verblijf van betrokkene is uiteraard slechts relevant voor zover zij op enige integratie in het Rijk zou kunnen duiden waardoor huidige beslissing disproportioneel zou blijken. Het loutere feit dat betrokkene inmiddels reeds enige tijd zijn land van herkomst verlaten heeft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, die sterker zouden zijn dan de banden met het land van herkomst waar hij het overgrote deel van zijn leven heeft doorgebracht, waar hij heeft gestudeerd, waar hij o.a. gewerkt heeft als handelaar in elektronische apparatuur (cfr. asielrelaas dd. 08.01.1999), en waarvan hij nog steeds de nationaliteit draagt. Enige sociale of culturele integratie (in België maar evenmin elders in de EU), kan verder ook geenszins blijken uit het dossier gelet op de gepleegde feiten en de opgelopen veroordelingen. In 2014 kreeg betrokkene een tweede kans door het verblijfsrecht toe te staan gelet op zijn gezinssituatie. Het is des te schrijnender dat betrokkene desondanks toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Er zitten geen stukken in het dossier die van het tegendeel kunnen overtuigen.

Voor wat het economische luik betreft: in het dossier werden werkbeloften van Losange Vision SRL en PRO-LM voor betrokkene voorgelegd, deze houden echter niet veel in. Betrokkene heeft hier gewerkt na zijn detentie in Duitsland, kort nadien zat hij opnieuw in detentie en onder elektronisch toezicht. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in België drie beperkte periodes, en bovendien niet ononderbroken, tewerkgesteld is geweest, met name van 05.05.2018 tot 06.10.2018 en van 14.06.2019 tot 17.08.2019. En van 09.09.2021 tot 15.09.2021. De tewerkstelling lijkt niet plaats te vinden in de bedrijven die een werkbepaaling opstelden. Uit niets kan blijken dat betrokkene inging op deze beloften. Enkele maanden tewerkstelling kunnen bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven of diepgewortelde integratie worden beschouwd. Er is dus ook geen sprake van een economische integratie die een beletsel zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Bij gebrek aan contra-indicaties dient bovendien geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. Verder lijkt er ook naar veiligheid toe voor betrokkene geen enkel beletsel te zijn om de draad in het land van herkomst terug op te pikken of er een nieuwe start te kunnen nemen. Betrokkenes asielaanvraag werd onderzocht, doch geweigerd. Hij bleek geen gevaar te lopen in het land van herkomst. Toen betrokkene in 2009 terugkwam uit Congo vroeg hij een regularisatie aan, en geen asiel. Daarmee is het redelijk te stellen dat, voor zover betrokkene voorheen wel degelijk het gevoel zou gehad hebben enig gevaar te lopen, dat bij zijn terugkomst in 2009 ook niet meer het geval was. Voor wat de gezinssituatie betreft: betrokkene heeft vier in het Rijk verblijvende kinderen, meer bepaald K. N. (RR: [...]), K. E. ([...]) en K. S. (RR: [...]), allen van Franse nationaliteit en K. A. M. R. Dj (RR: [...]) van Congolese nationaliteit. Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene sinds 20.04.2006 niet meer gezamenlijk gevestigd is met voormelde kinderen met Franse nationaliteit, en hij met het kindje van Congolese nationaliteit volgens het Rijksregister en tot aan het voorstel ambtelijke schrapping dd. 01.07.2016 slechts één maand gezamenlijk gevestigd is geweest. In hoeverre hij heden met voormelde kinderen nog contacten onderhoudt, is niet duidelijk. Betrokkene legt zelf ook geen stukken voor daaromtrent. Betrokkene is sinds 03.04.2020, het moment dat hij in strafonderbreking werd geplaatst, terug gezamenlijk gevestigd met zijn Belgische wettelijk samenwonende partner P. E. (RR: [...]) en referentiepersoon. Echter, het feit dat betrokkene heden in België terug samenwoont met partner en kind, kan niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Er dient daarenboven vastgesteld te worden dat het stichten van een gezin klaarblijkelijk geen kentering in betrokkenes gedrag heeft kunnen teweegbrengen. (cfr. veroordelingen en PV's die blijken uit het ANG). Betrokkenes kinderen, waaronder referentiepersoon, zijn alien geboren in de periode van 2001 tot 2006. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België (én andere Europese landen) klaarblijkelijk alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover referentiepersoon en zijn andere kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Het stichten van een gezin doet geen afbreuk aan het gegeven dat betrokkene strafbare feiten heeft gepleegd en er sprake is van recidive over een lange periode. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM

blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Niettegenstaande betrokkene inderdaad inmiddels opnieuw in België verblijft en hij hier een minderjarig kind heeft met Belgische nationaliteit, dan nog blijken uit het dossier alvast geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Betrokkene heeft bijvoorbeeld ook in Denemarken en Duitsland verbleven. Verder, het feit dat de wettelijk samenwonende partner en/of referentiepersoon niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Mevr. P. E. heeft Congolese roots, niets sluit uit dat ook mevrouw nog kennissen heeft in het land van origine, en dat zij een - desgevallend tijdelijke - verhuis naar Congo zou zien zitten. Indien er gekozen wordt om betrokkene te volgen, kan het kind zijn onderwijs aldaar verderzetten. Voor zover deze mensen dit willen kunnen ze er uiteraard evengoed voor kiezen dat mevrouw en het kind verder in België verblijven en mijnheer zijn vaderschap uitoefent op afstand, zoals tijdens voormelde detenties ook moet zijn gebeurd, gebruik makend van moderne communicatiemiddelen en briefwisseling, en desgevallend regelmatige bezoeken in te plannen dat de moeder met het kind op bezoek komt bij meneer en/of omgekeerd. De schending van artikel 8 EVRM kan verder ook niet worden aangenomen.”

Verzoeker wijst erop dat hij sedert 1998 met enkele tussenpozen in België verblijft, dat deze lange verblijfsduur in grote mate de integratie uitdrukt, dat ook Belgen misdrijven plegen en dat het feit dat hij tweeëndertig jaar in Congo heeft verbleven, er soms naar toe is gereisd en er familie heeft, niet belet dat hij in België is geïntegreerd. Hij wijst er ook op dat zijn kinderen in België verblijven en de jongste de Belgische nationaliteit heeft. Hij wijst er op dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat niet duidelijk is of verzoeker contact houdt met zijn kinderen, terwijl hij met het jongste kind samenwoont en regelmatig contact houdt met zijn andere kinderen. Hij betoogt dat hij moest uitgenodigd worden om dit toe te lichten, en dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn gezinssituatie.

Wat betreft de elementen van integratie, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker in het verleden enkele keren het verblijfsrecht heeft verkregen (regularisatie in 2002; gezinshereniging in 2014), maar dat hij dit recht telkens is verloren. De eerste keer omdat hij in Denemarken verbleef en zijn verblijfsvergunning verstreken was. Hij werd tijdens zijn verblijf in Denemarken veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf wegens oplichting, valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken. Hierdoor kreeg hij een Deens inreisverbod van 5 jaar en een SIS-seining. In 2014 verloor hij opnieuw het verblijfsrecht omdat hij te lang het Rijk had verlaten door een detentie in Duitsland. Verder wordt ook vastgesteld dat verzoeker in 2007 werd gerepatrieerd naar Congo en terug opdook in België in 2009. Aldus wordt gemotiveerd dat het verblijf in België, onderbroken door periodes van afwezigheid en van detentie niet opweegt tegen verzoekers verblijf van tweeëndertig jaar in Congo. Verzoeker betwist voorts niet dat hij nog een zus en een dochter in Congo heeft en dat hij sedert 2014 meermaals naar Congo reisde. Verzoeker uit op zeer algemene wijze kritiek op deze beoordeling, maar toont daarmee niet aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk is.

Wat betreft de banden met de kinderen in België, wordt wat de drie kinderen met de Franse nationaliteit betreft, gemotiveerd dat verzoeker sinds 20 april 2006 niet meer gezamenlijk gevestigd is met hen en dat er niet blijkt in welke mate hij nog contact houdt met hen.

Met betrekking tot het jongste kind van Belgische nationaliteit wordt gemotiveerd dat verzoeker maar één maand gezamenlijk gevestigd was in 2016. Sinds april 2020 woont verzoeker terug bij zijn wettelijke partner en kind. Er wordt gemotiveerd dat dit echter niet opweegt tegen het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker vormt. Het hebben van een gezin heeft immers geen wijziging gebracht in verzoekers gedrag en heeft hem niet verhinderd strafbare feiten te plegen over een lange periode. Er wordt besloten dat verzoekers familiale belang ondergeschikt is aan het vrijwaren van de openbare orde.

Er blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Zo heeft verzoeker ook in Denemarken en Duitsland verbleven. Het feit dat de wettelijke samenwonende partner en/of referentiepersoon niet gedwongen kunnen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij verzoeker niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Verzoekers partner heeft Congolese roots, niets sluit uit dat ook mevrouw nog kennissen heeft in het land van origine. Het kind kan zijn onderwijs aldaar verderzetten. Het is ook mogelijk dat zij ervoor kiezen dat mevrouw en het kind verder in België verblijven en verzoeker zijn vaderschap uitoefent op

afstand, zoals ook tijdens de periodes van detentie moet zijn gebeurd, gebruik makend van moderne communicatiemiddelen en briefwisseling, en desgevallend regelmatige bezoeken in te plannen dat de moeder met het kind op bezoek komt bij verzoeker en/of omgekeerd.

In de mate verzoeker aanvoert dat werd uitgegaan van een onzorgvuldig onderzoek van de feitelijke elementen van de zaak, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat de concrete feitelijke gegevens aan te duiden waarmee werd nagelaten rekening te houden. Inderdaad stelt de bestreden beslissing aanvankelijk dat het kind de Congolese nationaliteit heeft, doch verderop wordt bij de beoordeling wel degelijk uitgegaan van de Belgische nationaliteit van dit kind en dat hij met dit kind samenwoont. Deze onzorgvuldigheid heeft de bestreden beslissing dan ook niet beïnvloed.

Met betrekking tot de contacten met de drie oudste kinderen verklaart verzoeker dat hij heel regelmatig contact heeft met hen. Verzoeker ontkent niet dat hij sinds 20 april 2006 niet meer gezamenlijk gevestigd met deze kinderen en licht geheel niet toe waaruit deze regelmatige contacten dan bestaan. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat deze kinderen inmiddels meerderjarig zijn. Verzoeker toont niet aan hoe een bijkomende uitnodiging om zijn situatie toe te lichten tot een andere beoordeling had kunnen leiden.

2.1.4. Verzoeker voert onder [1.8.] en [1.9.] van zijn middel aan dat een afhankelijkheidsonderzoek moest worden gevoerd overeenkomstig het bepaalde in het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2016 in de zaak “K.A.”, nr. C-82/16 en het arrest van 5 mei 2022, nr. C-451/19 en C-532/19.

De Raad merkt echter op dat deze rechtspraak betrekking heeft op de situatie waarbij het verblijf wordt ontzegd aan het familielid van een statische Unieburger omwille van het feit dat er een inreisverbod van kracht is tegen dat familielid. Deze rechtspraak doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor een lidstaat om het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde, zoals voorzien wordt in artikel 43 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze jurisprudentie.

2.1.5. Waar verzoeker tenslotte aanvoert dat nagelaten werd de afhankelijkheidsband met zijn partner te onderzoeken, merkt de Raad op dat er wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt overeenkomstig artikel 43, § 3, van de vreemdelingenwet, zoals hoger besproken. Dat verzoeker in België niet mee kan instaan voor het gezinsinkomen is voorts het gevolg van verzoekers persoonlijke gedrag en houdt niet in dat de contacten hierdoor onmogelijk zouden zijn. Waar verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zijn partner zwanger zou zijn, worden de vernoemde verklaringen niet gevoegd bij het verzoekschrift, noch wordt dit onderbouwd door een medisch attest.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel : schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, schending van artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 en schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel

2.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het gezinsleven van verzoeker en zijn Belgische minderjarig kind, welke effectief bij verzoeker woont en waarmee verzoeker, samen met zijn partner, een hecht gezin vormt.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn Belgische kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Immers, verzoeker is de vader van vier kinderen, waarvan het jongste minderjarige Belgische kind ook effectief bij hem verblijft en voor wie hij dag in dag uit zorgt. Indien geen verblijf aan verzoeker wordt toegekend, heeft dit uiteraard ook repercussies op de socio-economische situatie van zijn Belgisch kind.

Het is immers geenszins in het belang van het kind van verzoeker dat diens vader in een illegale en precarie situatie verblijft. In deze situatie kan verzoeker immers onmogelijk de primaire behoeften van zijn kind verzekeren.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoekers situatie, met zijn familiale situatie, alsook het feit dat verzoeker deel uitmaakt van een Belgisch gezin en meer bepaald een Belgisch minderjarig kind heeft.

In de bestreden beslissing worden de belangen van verzoeker en zijn kinderen geenszins afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt nochtans dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

3.2.

Dat er geen twijfel kan bestaan omtrent het feit dat er in casu sprake is van het bestaan van een gezins- en privéleven, zowel op dit ogenblik, als op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Aangezien verzoeker vader is van Belgische minderjarige kinderen en hij sinds de geboorte voor zijn kinderen zorgt, is er zonder twijfel sprake van een hechte relatie en sprake van een gezinsleven.

Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM moet dan ook worden aangenomen.

3.3.

Daarnaast werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Verweerder argumenteert enkel dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde, zonder echter onderzocht te hebben of verzoeker het persoonlijke gedrag van verzoeker actueel een gevaar inhoudt voor de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het feit dat hij een Belgisch minderjarig kind heeft met wie hij samen met zijn partner een gezin vormt. Hij wijst er onder meer op dat de verblijfsweigering negatieve gevolgen heeft op de socio-economische situatie van zijn kind.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven luidt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun

verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker zich beroept op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat dit niet dienstig is, aangezien hij geen duurzaam verblijfsrecht heeft in België en dus niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging. Wel moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn gezins- en privéleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de situatie van de wettelijk samenwonende partner en het kind en verzoekers band met hen heeft onderzocht. Zij heeft dienaangaande het volgende overwogen:

“Voor wat de gezinssituatie betreft: betrokkene heeft vier in het Rijk verblijvende kinderen, meer bepaald K. N. (RR: [...]), K. E. ([...]) en K. S. (RR: [...]), allen van Franse nationaliteit en K. A. M. R. Dj (RR: [...]) van Congolese nationaliteit. Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene sinds 20.04.2006 niet meer gezamenlijk gevestigd is met voormelde kinderen met Franse nationaliteit, en hij met het kindje van Congolese nationaliteit volgens het Rijksregister en tot aan het voorstel ambtelijke schrapping dd. 01.07.2016 slechts één maand gezamenlijk gevestigd is geweest. In hoeverre hij heden met voormelde kinderen nog contacten onderhoudt, is niet duidelijk. Betrokkene legt zelf ook geen stukken voor daaromtrent. Betrokkene is sinds 03.04.2020, het moment dat hij in strafonderbreking werd geplaatst, terug gezamenlijk gevestigd met zijn Belgische wettelijk samenwonende partner P. E. E. (RR: [...]) en referentiepersoon.

Echter, het feit dat betrokkene heden in België terug samenwoont met partner en kind, kan niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Er dient daarenboven vastgesteld te worden dat het stichten van een gezin klaarblijkelijk geen kentering in betrokkenes gedrag heeft kunnen teweegbrengen. (cfr. veroordelingen en PV's die blijken uit het ANG). Betrokkenes kinderen, waaronder referentiepersoon, zijn alien geboren in de période van 2001 tot 2006. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België (én andere Europese landen) klaarblijkelijk alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover referentiepersoon en zijn andere kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Het stichten van een gezin doet geen afbreuk aan het gegeven dat betrokkene strafbare feiten heeft gepleegd en er sprake is van recidive over een lange période.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Niettegenstaande betrokkene inderdaad inmiddels opnieuw in België verblijft en hij hier een minderjarig kind heeft met Belgische nationaliteit, dan nog blijken uit het dossier alvast geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Betrokkene heeft bijvoorbeeld ook in Denemarken en Duitsland verbleven. Verder, het feit dat de wettelijk samenwonende partner en/of referentiepersoon niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders.

Mevr. P. E. heeft Congolese roots, niets sluit uit dat ook mevrouw nog kennissen heeft in het land van origine, en dat zij een - desgevallend tijdelijke - verhuis naar Congo zou zien zitten. Indien er gekozen wordt om betrokkene te volgen, kan het kind zijn onderwijs aldaar verderzetten. Voor zover deze mensen dit willen kunnen ze er uiteraard evengoed voor kiezen dat mevrouw en het kind verder in België verblijven en mijnheer zijn vaderschap uitoefent op afstand, zoals tijdens voormelde detenties ook moet zijn gebeurd, gebruik makend van moderne communicatiemiddelen en briefwisseling, en desgevallend regelmatige bezoeken in te plannen dat de moeder met het kind op bezoek komt bij meneer en/of omgekeerd. De schending van artikel 8 EVRM kan verder ook niet worden aangenomen.”

Met betrekking tot het jongste kind van Belgische nationaliteit wordt gemotiveerd dat verzoeker maar één maand gezamenlijk gevestigd was in 2016. Sinds april 2020 woont verzoeker terug bij zijn wettelijke partner en kind. Er wordt gemotiveerd dat dit echter niet opweegt tegen het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker vormt. Het hebben van een gezin heeft immers geen wijziging gebracht in verzoekers gedrag en heeft hem niet verhinderd strafbare feiten te plegen over een lange periode. Er wordt besloten dat verzoekers familiale belang ondergeschikt is aan het vrijwaren van de openbare orde. Er blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Zo heeft verzoeker ook in Denemarken en Duitsland verbleven. Het feit dat de wettelijk samenwonende partner en/of referentiepersoon niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij verzoeker niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Verzoekers partner heeft Congolese roots, niets sluit uit dat ook mevrouw nog kennissen heeft in het land van origine. Het kind kan zijn onderwijs aldaar verderzetten. Het is ook mogelijk dat zij ervoor kiezen dat mevrouw en het kind verder in België verblijven en verzoeker zijn vaderschap uitoefent op afstand, zoals ook tijdens de periodes van detentie moet zijn gebeurd, gebruik makend van moderne communicatiemiddelen en briefwisseling, en desgevallend regelmatige bezoeken in te plannen dat de moeder met het kind op bezoek komt bij verzoeker en/of omgekeerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de verblijfsweigerings een negatieve impact heeft op de socio-economische situatie van zijn kind, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing ingegeven is door redenen van openbare orde. Verzoeker wijst er terecht op dat het kind er belang bij heeft dat verzoeker samen met hem verblijft, maar daarmee gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing gesteund is op verzoekers persoonlijk gedrag, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker over een langdurige volgehouden periodes telkens hervalt in het plegen van strafbare feiten. Dienvolgens wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat het vrijwaren van de openbare orde, en met name de veiligheid van derden, voorrang heeft op het persoonlijk belang van verzoeker en zijn gezin. Daarbij werd ook overgegaan tot een proportionaliteitstoets. Met zijn kritiek toont verzoeker niet aan dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM disproportioneel of kennelijk onredelijk is.

Het middel is niet gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT